

Sanki hepsini biz kazanmışız gibi emanetçisi olduğumuz değerlerimizden ne de kolay feragat ettik. Devrim mahkemelerinin ilmeğinden kurtulmak için “Majesteleri”ne yalvaran mektuplar yazan onursuz dedelerin onursuz torunlarının dilleri bile “adam gibi ölmeyi” söyler oldu.

Bir anlığına haber ve makalelere konu olan, fakat asla bizim gerçek gündemimiz olmayan dayatma haberleri bir kenara koyarsak, yaşanan süreci, bu sürecin aktörleri diye öne çıkanların gerçekte figüran bile olamayışını dehşete düşüren çıplaklıkla görürüz. Gündelik hayatımızdaki her şeyin sindirilmesi kolay olsun diye soyutlaştırıp bize yutturulmasını bir kereliğine olması gerektiği gibi somutlaştırılmalı. Ortaya çıkacak olandan hiç hoşnut olmasak da, hepimiz biliyoruz ki, bu çamurdan bu çömlek çıkar. Galiba sırf bu bilmişlik yüzünden herkes kandırılmayı tercih ediyor. Çünkü gerçek, gereğini yapmayı gerektirir. Bu da kimsenin işine gelmiyor. Oysa onlar en cüretkar şekilde yapıyor!

Hemen herkes gelinen durumun Milli Mücadele öncesi duruma tıpatıp benzerliğini söylüyor! İyi de madem içinde bulunan durum aynı, o durumdan kurtulma yolunun da aynı olması gerekmiyor mu? Zaten konunun da, bu yazının da en can alıcı noktası tam olarak burası.

“Ulusalçı Cephenin” önde gelenleri ülkenin işgal altında olduğunu söylüyor. Üniter yapının tehlikede olduğunu, Atatürk İlke ve Devrimlerinin karşı devrimle çökertilme aşamasına geldiği de ihmal edilmiyor. Malumun ilamı olan bu tespit karşısında yapılanların da söylemlerle aynı doğrultuda olması gerekmiyor mu? Bakalım öyle mi;

29 Ekim ve 10 Kasım’da başarılı öne çıkışı sayesinde sivrilen TGB’nin üst yapısı olan İşçi Partisi

nd

en başlayalım. Ankara’da toplanan kararlı ve inançlı yığınları kremalı pasta gibi görüp başka partilerle paylaşmak istememenin hırçınlığına kendini kaptırdı. Genel Başkan Doğu Perinçek önderliğinde İP’nin tüm önde gelenleri her ortam ve her fırsatta CHP başta olmak üzere partili, partisiz, AKP dışındaki herkese dürbünlü tüfekte ateş eder gibi isim vererek saldırıyor, itham ediyor. İyi de bu süreci bize yaşatan CIA’nın Türkiye ayağı AKP değil mi? İP’nin, kendisi dışındaki Banu Avar, Mümtaz Soysal, Erdal Sarızeybek başta olmak üzere tüm ulusalçı kişi ve kurumlara karşı sergilediği saldırgan tutum ne anlama geliyor? Bu isimlerin ortak özelliği Milli Mücadele için herhangi bir siyasi parti gözetmeksizin birlik çağrısı yapmaları. İP kadrolarını çileden çıkararak da bu.

İş yardım kampanyasına geldiği zaman

Ulusal Kanal ve Aydınlik gazetesi hepimizin deyip partili partisiz herkesten katkı istemek, İP menfaatleri dışında görüşü olan

ulusalcıları yayınlarla linç ettirmek hiç de ahlaki değil. Atatürkçülük ve ulusalçılığı gelir temin etmek için simgeleştirmenin AKP’nin din sömürsünden hiç farkı yok.

İP sonuçta siyasi bir parti. Her siyasi partinin olduğu gibi İP’in de iktidara gelmek gibi bir

düşüncesi, çabası var. Bunu gözeterek siyaset yapması, eylem ve söylemde bulunması gayet normal. Ama sergilenen linç davranışını iktidar olma çabasına sığdırmak çok zor. Zor çünkü bu linç kampanyasını, dürbünlü tüfekle nokta atışını, iktidar mücadelesi için değil, Milli Mücadele adına yaptıklarını söylüyorlar.

Yazdıkları makaleler ve parti söylemlerinde yapılacak bir Milli Mücadelenin İP çatısı altında yapılacağını dayatması, aksini savunanlara her türlü nezaket kuralından son derece yoksun, kaba bir üslupla saldırmaları çelişkilerin en berbatı. Milli Mücadeleyi iktidar mücadelelerine aracı kılmak, çağrıyı bununla etkin kılmak, insanların korkularını sömürmek, yakışsızlıktan öte Milli Mücadele kavramına, ruhuna ihanettir

. AKP dışında kalan çok geniş yelpazedeki siyasi parti ve derneği (MHP, CHP, ADD, ÇYDD gibi) partisi-partisiz ulusalcı kitlenin tamamını İP çatısı altına çağırılmayı, böyle bir beklenti içinde olmayı tanımlamak için siyasi öngörüsüzlük oldukça hafif kalır. Üstelik bunu meşrulaştırmak için Atatürk'ten hiç de gerçek olmayan alıntılarla örneklendirmek parti başkanlığından ziyade Doğu Perinçek'in kişisel donanımıyla bağdaşmıyor. Atatürk Milli Mücadele öncesi Hilafeti kaldıracağını, Osmanlı İmparatorluğu yerine Cumhuriyet esasları üzerine Türkiye Cumhuriyetini kuracağını, laiklik başta olmak üzere yapmayı düşündüğü diğer devrimlerini sıralasaydı Kurtuluş Savaşı daha başlamadan bitmek bilmez siyasi mücadelelerin içinden çıkamaz, ağır bir yenilgiyle sonuçlanırdı. Oysa biliyoruz ki Atatürk Samsun'a ilk ayak bastığında kafasında emperyalistlere karşı savaşın ardından kuracağı Türkiye Cumhuriyeti genel hatlarıyla vardı. Hilafeti kaldırma kararına en yakın mücadele arkadaşlarının muhalefetlik ettiğini biliyoruz. Osmanlı ve Hilafet yanlıları Atatürk'ü unvan ve mevki ile kandıramayınca işi tehdit etmeye kadar götürmüştü.

Milli Mücadeleye partiyi sokmak birleştirici değil, ayrıştırıcı etki yapar

Atatürk CHP'yi kurup herkesi bu parti çatısı altına çağırmadı. Herkesçe kabul görecektir, herhangi bir siyasi hedef gütmeyen, sadece emperyalist işgale karşı savaşmak için Kuva-i Milliye'yi kurup mücadele sancağını bunun üzerine dikti. Parti menfaatini, particiliği, teşkilatı sürekli ön plana çıkaran İP ve CHP'nin seçim sandığıyla emperyalistlerle mücadele edileceğini söylemesi hiç de iyi niyetli bir yaklaşım değil. İP ve CHP'nin yaklaşımının doğru olduğunu düşünürsek, 90 sene önce Atatürk'ün Kuva-i Milliye'yi kurup İngiliz, Fransız, Yunan işgal kuvvetlerine karşı silahlı mücadele etmesine hiç gerek yoktu. Atatürk boşuna o kadar kan döktü. Kuva-i Milliye'yi kuracağına ilk önce CHP yi kurup İstanbul hükümetine karşı seçime gitseydi pekala sorunu çözerdi. O zamanki İngiliz, Fransız,

Yunan

işgal kuvvetleri neyse şimdiki

NATO

,
ABD

,
AB

, de o. Hatta daha fazlası. Kimse kimseyi kandırmasın. Milli Mücadele partiyle, seçimle falan olmaz.

Ergenekon ve Balyoz davaları başta olmak üzere son dönemde yaşananlara bakılırsa

Emperyalistler ve onların yerli işbirlikçilerinin Türkiye'yi bu aşamaya getirebilmek için çok önceden ciddi, son derece detaylı çalışmalar yaptıkları gayet açık. Ayrılıkçı Kürtler ve laiklik karşıtı yobazlar ekonomik ve siyasi olarak Cumhuriyet tarihi boyunca hiç olmadıkları kadar güçlüler ve hiç de azımsanmayacak kazanımlar elde ettiler.

Koskoca Genel Kurmay Başkanı başta olmak üzere yüzlerce subayın PKK'lı kadroların tanıklığında kurgulanmış mahkemelerde "terörist" olarak yargılanması bile işi nerelere getirdiklerinin en belirgin göstergesi. Karşı devrimciler 10 yıllık AKP iktidarında, Kemalist yapıyı yıkmaya bu kadar yaklaşmışlarken, İP'nin kalkıp son anketlerde parti oylarının 0,5'den %2 ye çıkışını gerekçe gösterip, bu süreci durdurabilecek tek güç olarak partilerini ilan edip, herkesi parti çatısında toplanma çağrısını dayatma noktasına taşınması, asıl niyetin Milli Mücadele değil, partinin devamını ülke çıkarlarının üzerinde gördüklerini, insanların korkularını sömürmek olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde ispatlıyor. Bu bir suçüstü vakasıdır. Ve 29 Ekim'de, 10 Kasım'da kent meydanlarına, Ankara'ya akan vatanseverlere en büyük hakarettir. Haksızlıktır.

İP böyle de CHP ve MHP çok mu farklı? 29 Ekim'de TGB'nin akıllıca oyununa, Ankara vakisinin gazına gelip iki gün dilinden düşürmediği Kuva-i Milliye, Atatürk ve Kemalizm söylemleri Kemal Kılıçdaroğlu'nun bünyesine o kadar ağır geldi ki, hiç vakit kaybetmeden ağızını

Seyit Rıza

ile çalkalayıp damağında kalan Ulusalcılık tadını

Dersim

'le arındırdı. CHP tabanına yönelik bir söylemde bulunur bulunmaz hemen

TESEV

'ci olmanın sorumluluğuyla

Y-CHP

'ye yöneliyor. Kemal Kılıçdaroğlu AKP usulü demokrasi(!) katınca ortaya "Halkların Kalleşliği" çıktığını bile bile Soros'a ve kendisini o koltuğa taşıyanlara hizmet etmek zorunda. Sonsuz medya desteğine ve sınırsız maddi güce rağmen umdukları tabanı sağlayamadıkları "açılım" ihanetine Atatürk'ün partisi CHP'yi alet etmekle Kılıçdaroğlu Tayyip'ten çok daha ağır ihanetin içinde yer alıyor.

CHP bir parti değildir, Cumhuriyetin bir kurumudur. İçişleri Bakanlığına dilekçe vermeden kurulan tek partidir. Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusudur. Diğer sağ partiler gibi ne pahasına olursa olsun iktidarı hedeflemez. Varlık amacı kurucusu olduğu Türkiye Cumhuriyetini koruyup kollamak, Atatürk İlke ve Devrimlerinin devamını sağlamaktır. ANAP, DYP gibi onlarca siyasi parti muhalefete düşünce dağılıp gittiler. Yıllarca iktidar olamadığı halde hala ayakta kalan CHP'nin siyasi partiden çok fazlası olduğunun ispatıdır. Son dönemde parti kadroları her ne kadar müteahhit kılıklı, BDP bozması kadrolar tarafından işgal edilmiş olsa da genlerinde hala bu var. AKP yi kuran emperyalistlerin CHP ve MHP'yi dizayn etmeyi ihmal etmeyi unutacakları düşünülemezdi. İhmal etmediler de. 90 sene önce aldıkları yenilgiden dersler çıkarıp bu sefer işi daha sıkı tutuyorlar. Yapılanlar toplum mühendisliğinin, rejim değişikliğinin çok ötesinde.

MHP'yi uzun uzun yazmaya gerek yok. MHP, kuruluşundan beri bir türlü Atatürk Milliyetçiliği çizgisine gelemeyen, günümüzde AKP'nin gizli koalisyon ortağı bir parti durumunda. Adı

Çankaya Noteri'ne çıkan, devletin hücrelerini oluşturan "yürütmenin", yani Cumhuriyetin tüm kurum ve kuruluşlarının yönetim kadrolarını kendi yandaşlarını atayıp yasamayla aynı çizgiye, hatta daha ilerisine taşıyan

Abdullah Gül

MHP sayesinde o makamda. Üst mahkemelere hakim atamasından tutun, rektör atamalarına, kurum ve kuruluşların yöneticilerini atayan Abdullah Gül MHP sayesinde o koltukta oturuyor. O Abdullah Gül bu ülkede "Kürdistan" sözünü ilk telafuz eden adamdır. Abdullah Gül yaptığı atamalarla devletin genlerini onarılamaz düzeyde değiştirdi ve bu ülkeye AKP'den çok daha fazla hasar verdi. Sadece bu bile MHP için altından kalkılamayacak kadar büyüklükte suç ortaklığı.

Meydanlarda ve kürsüde AKP'yi en ağır şekilde vatan hainliğiyle suçlayıp Meclis Alt komisyonunda, meclis salonunda AKP'nin oyu ile geçeceği belli kanun tekliflerini legalleştirmeye yarayan bir partidir MHP.

Ordu hakkında yazılacak çok şey var. Tüm yaşananlara rağmen ordu hakkında eleştirel yazı yazmak içinde bulunduğumuz hassas durumdan dolayı biraz zor. Ergenekon ve Balyoz davalarında hiç de iyi sınav veremediler. Yıllar önce Ergenekon savcısı iddiannameyi yayınladığında, bu davanın ulusalcı subaylarla karşı PKK için intikam saldırısı, AKP için tasfiye operasyonu olduğu gayet açıktı. İlker Başbuğ görev yaptığı dönemde net ve birkaç kez ordunun savaş durumunda olduğunu söyledi. Şimdi bu savaşa esir düşmesi kesin bir başarısızlıktır. Başarısız olmasından dolayı suçlanamaz. Ama Türk Ordusunun subayı başarısız olduğunda bile saygınlığını asla kaybetmez. Atatürk katıldığı her savaşı kazanan bir komutan olduğu için değil, kaybettiği savaşlarda bile zafer kazanmış komutan kadar saygınlığını koruya bildiği için eşsiz bir liderdi. Çanakkale ve Kurtuluş Savaşlarında emrindeki subaylar da önderinin saygınlığını içinde taşımış, kanının son damlasına kadar bu saygınlık için mücadele etmiştir. İşte bu saygınlık sayesinde askerlere "ben size savaşmayı değil, ölmeyi emrediyorum" diyebilmiştir. Bir subay askere ölüm emrini verebiliyorsa, askerler de gözünü kırpmadan ölüme koşuyorsa bu vatan sever olmanın yanında Türk Subayının onurlu, saygın duruşunun eseridir.

Türkiye Cumhuriyeti Genel Kurmay Başkanı konumundaki kişiyi hiçbir mahkeme "terör örgütü" lideri suçuyla yargılayamaz. Yolsuzlukla, görevi kötüye kullanmakla, hatta tecavüzle bile yargılanabilir. Bunlar bireysel suçtur, kişiyi bağlar. Terör örgütü lideri suçu kurumu bağlar. Bununla suçlanan Türk Subayı tinerici çocuk gibi savcı karşısına çıkıp bu oyuna alet olup sac ayağının üçüncüsünü tamamlayamaz. Bir Türk Subayı mahkemeye çıktığında savcının yüreğine ateş düşmeli.

Tayyip'in

ağababası, eli kanlı Kenan Evren bile

kalktı "bu mahkeme beni yargılayamaz" dedi. Bizim subaylarımız yıllardır redd-i hakim talebinde bulunuyor. Yapılması gereken redd-i makeme olmalıydı. O mahkemenin sanık sandalyesinde oturmak zaten yenilgiydi. Deliller kurgu, montaj. Tanıklar PKK'lı. Savcı iddiannemesi kadar savcı. Hakimler YSHK tarafından ayarlanmış. Canlı yayında, evlerinden pijamasıyla alınıp götürülen subaylar, sanık olmakla, o mahkemenin bir parçası olmayı kabullenmekle zaten yenilgiyi, bozgunu ilan etmiş oldular.

Demokrasi aşkına koskoca orduyu mahkeme salonunda tecavüze uğramış hukuka başlık parası niyetine kurban vermeleri affedilir değil. Ondan sonra kozmik oda talanı da yapılır, idam

cezasını geri getirmekle tehdit edip Apo'ya karşılık özgürlüğünüzü verebiliriz şantajı da yapılır.

Şimdi komutanlar, emir-komuta zincirini parçalamak için bakanlıklara dağıtılacakmış. Yani her komutan Et-Balık Kurumu müdürü statüsünde olacak. Mahkeme salonunda "terör örgütü lideri" suçundan suçlanmayı kurumsal müdür olmaya tercih ettiler. Kimsenin Türk Milletine bu ayıbı yaşatmaya hakkı yok. Türk Subayı giriştiği savaşı kaybedebilir. Onurunu, asla! . .

Parti ve kurumların dışında bireysel olarak ulusalcılığın önde gelen kişileri var. Bunlar çeşitli gazetelerde yazılar yazıp, konferanslar verip, kitaplar yazarak cepheye yığınak sağlamaya çalışıyor. Bu çalışmaların çoğu gerçekten büyük özveriyle yapılıyor. Ama yeterli değil. Olması gereken de değil. Salon toplantıları, konferansların aşamasını geçeli çok oldu. İnsanları salonlarda toplayıp herkesin bildiğini herkese anlatmakla bir ilerleme sağlanamaz. Salonlarda düğün olur. Bir de kongre. Gerisi içinde bulunduğumuz durum için boşuna uğraş! Atatürk hiç konferans vermedi. İki şeye önem verdi:

1-) Miting

2-) Kongre

Atatürk Sivas, Erzurum, Amasya ve daha pek çok kongreyi boşuna düzenlemedi. İşgal altındaki ülkede işgal edenler ve buna direnenler olmak üzere iki karşıt kesim yok. En tehlikeli olan üçüncü bir grup var; işbirlikçiler. Bunlar direnenlerin saflarında görünürler. Öyleymiş gibi görünüp, tüm çabaları birliği bozmak, bundan nemalanmak, safları gevşetmek, işi sulandırmaktır. Kongre işte bu yüzden önemlidir. Kongre bir çizgidir. Herkesin safını belli eden bir çizgi. Solcu, sosyalist, sağcı, liberal, milliyetçi, tüm siyasi görüştekileri Milli Mücadele, emperyalist saldırı karşısındaki cephenin birleştirici sancağıdır kongre.

Hürriyet gazetesini açıyorsun. Yılmaz Özdil Seyit Rıza için "Vatan haini" diyor, hemen üstünde Ahmet Hakan "boşuna asıldı, elleri Kemalistlerin yakasını bırakmayacak" diyor. İkisinin maaşını da aynı patron veriyor

. Biri bir kesimin duymak istediğini söylüyor, biri diğer kesimin. Tipik bir gaz alma durumu. Kongre işte bunun için şart. Sapla samanı ayırmak için şart. Safları sıklaştırmak için şart. İşbirlikçiyle gerçek ulusalcıları ayırmak için şart. Kimse ben mesleğimi icra ediyorum ucuzluğunda olamaz. Hele ekmeğin parası için sözü asla geçerli değil.

Ağır yarasını sırf annesinden dolayı dert edinip, düşmanla savaşan arkadaşlarım yesin diye revir çadırında dağıtılan ekmeğin payına düşeni yemeyip ölümü kucaklayan Mehmetçikten daha mı ekmeğe muhtaçlar.

Ülkemiz 90 yıl aradan sonra yeniden işgal altında. Aradaki tek fark, bugün Atatürk gibi bir önderimiz yok. Bize bıraktığı mücadele var. Hem de tüm detayları, tüm sıcaklığıyla. Ve Atatürk'ün en büyük eseri Türk Milleti var. Bundan iyi önder mi olur. . .

Se¼kin Umut